

Mulighed, at Bankerne overtog Likvidationen af Diskonto- og Revisionsbanken, har jeg ingen Beføjelse i og for sig til at udtale mig om. Jeg vil dog ikke undlade i den Anledning at anføre, at det var jo netop dette Spørgsmaal, der drøftedes, før Diskontobanken lukkede, og som drøftedes af Bankerne indbyrdes, af Bankerne i Forening med Nationalbanken og i Forening med Repræsentanter for Diskontobanken, Drøftelser, hvorved man altsaa naaede til det Resultat, at de private Banker erklærede, at de ikke havde og ikke kunde paatage sig et saadant Ansvar eller en saadan Forpligtelse. Om de skulde være tilbøjelige til at tage Sagen op igen, tør jeg i hvert Tilfælde ikke have nogen Mening om, men paa den Foranledning, som det ærede Medlem nu har givet, er det jo i hvert Fald muligt, at de vil gøre det. Foreløbig har jeg imidlertid ikke haft andet at rette mig efter end den Afgørelse, som Bankerne traf, og som de jo var suveræne nok til at træffe: at de ikke vilde træde til som Hjælpere, da Diskontobanken stod overfor Spørgsmaalet om Lukning. Jeg tror, at Spørgsmaalet om deres Assistance under Likvidationen i og for sig ogsaa har været drøftet efter den Tid, uden at jeg dog har deltaget i saadanne Drøftelser, og det er vel ogsaa højst sandsynligt, at Drøftelser fremdeles finder Sted om, hvorvidt Bankerne paa noget Stadium kunde tænke sig at træde hjælpende til; i hvert Fald ligger det indenfor, hvad der har været drøftet imellem Likvidationskomiteen og Nationalbanken, at der i det mindste fra dennes Side skulde ydes en Medvirkning til Tilvejebringelse af den a conto Udbetaling, som man selvfølgelig maa anse for særdeles ønskelig. Men da jeg altsaa ikke mener at have hverken Beføjelse til eller Mulighed for at drøfte dette vidtrækkende Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Zahle nu har rejst, maa jeg henstille, at man holder sig — hvad det ærede Medlem ogsaa gjorde i den øvrige Del af sit Indlæg — til det Grundlag, der er givet ved den Lov, som er udstedt, og som jeg henstiller til Rigsdagen at bekræfte.

Jeg maa i øvrigt takke de ærede Ordførere for de Bemærkninger, de har fremsat, og som jo alle — selv om de har været kritiske, og jeg kunde jo ikke vente mig, at der ikke skulde falde kritiske Bemærkninger i en saa ejendommelig Sag som den foreliggende — dog i det store og hele har været en Godkendelse fra alle Sider af Nødvendigheden af det Skridt, som er iværksat, og en Understregning af, at man ikke kunde

gaa efter den almindelige Konkurslovgivnings Regler uden at volde Skade derved. Da Rigsdagen ikke var samlet paa det paagældende Tidspunkt, ser jeg ikke, hvilke andre Muligheder jeg havde end at udstede en foreløbig Lov, naar jeg da ikke vilde forøge den Panik, der i øvrigt altid bliver, naar en Bank er ved at bryde sammen eller er brudt sammen. Jeg har nu ogsaa af det ærede Medlem Hr. Axel Møller faaet en Bekræftelse paa den Opfattelse, jeg naturligvis havde, at der ikke i nogen Maade kunde være Tale om, at den paagældende Foranstaltning var grundlovsstridig, og jeg takker for den Understregning heraf, det ærede Medlem har givet.

I Forhandlingerne her i Dag er i stor Udstrækning blevet inddraget en Henvendelse, som er sket til Rigsdagen fra Foreningen af Indskydere i Københavns Diskonto- og Revisionsbank. Jeg maa tilstaa, at den først er kommet mig for Øje i Dag her i Salen. Der er nemlig ikke sket nogen Henvendelse til mig, som man maaske kunde antage; i hvert Fald siden den 30. Juli, altsaa paa et Tidspunkt, da Foreningen, om jeg husker ret, endnu ikke var stiftet, har der ikke været nogen Henvendelse til mig. Men paa det Tidspunkt, da man altsaa i Foreningen har drøftet denne meget kritiske Henstilling, har man ikke fundet Anledning til at drøfte Sagen med mig. Det er for saa vidt ogsaa ligegyldigt, som jeg erkender, at det kan ikke være afgørende. Det er Rigsdagen, man henvender sig til, det har enhver Lov til at gøre, ogsaa denne Forening, og jeg forstaar meget vel, at Rigsdagens Medlemmer finder det rimeligt, at man beskæftiger sig med de Spørgsmaal, som denne Forening altsaa rejser. Jeg maa imidlertid som en Hovedbetragtning baade overfor dette, og hvad der i øvrigt kom frem, hævde, at Likvidationen, som bl. a. det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde kritiske Bemærkninger om, netop for at man kunde holde sig saa nøje som muligt op ad Konkurslovens Bestemmelser, blev ordnet saaledes, at man satte en anden Statsmyndighed ind som Varetager af Likvidationen. Enhver anden Fremgangsmaade vilde være ganske urimelig, og jeg har da ogsaa Forbilleder derfor. Thi da Rigsdagen for 16 Aar siden iværksatte Likvidation ved en særlig Lov, indrettede man netop en saadan Statsorganisme, 3 saakaldte Kommissarier, 3 kongelig udnævnte Kommissarier, som fik den Opgave at afvikle Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling. Altsaa, naar der har været Forbilleder